

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6421200803
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6421200803.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobkyne: O. R., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX R. H., právne zast. JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: JUDr. Peter Kocian, advokát, so sídlom Miletičova 7, 821 08 Bratislava, IČO: 36 066 001, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/5/2021-79 zo dňa 11. 10. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/5/2021-79 zo dňa 11. 10. 2021 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj len „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.). Osobitným výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na tamojší súd dňa 13. 03. 2021 prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu domáhala od žalovaného náhrady škody vo výške 8.071,68 Eur. Žalobu zdôvodnila skutočnosťou, že vo veci vedenej Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 22C/25/2017 sa ako žalobkyňa domáhala voči žalovaným 1/ G. L. a žalovanej 2/ B.. Q. C. úhrady sumy vo výške 6 260,18 Eur titulom dlžného nájomného, resp. zmluvnej pokuty. Žalobkyňa v žalobe o náhradu škody ďalej uviedla, že Okresný súd Žiar nad Hronom vo veci rozhodol meritórne v konaní 22C/25/2017 rozsudkom zo dňa 28. 03. 2018, ktorým žalobu zamietol, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 11Co/250/2018 - 107 dňa 24. 01. 2019. Súčasťou rozhodnutia bolo taktiež rozhodnutie o náhrade trov konania v celkovej výške 1.811,50 Eur, ktorá povinnosť bola uložená žalobkyňi. Žalobkyňa bola vo vyššie uvedenom konaní neúspešná z dôvodu konštatovanej absencie aktívnej vecne legitímácie, pričom žalobkyňa dôvodila, že v pôvodnom konaní právny zástupca žalobkyne JUDr. Peter Kocian (v konaní o náhradu škody žalovaný) mal počas celého pôvodného konania k dispozícii zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá preukazovala aktívnu vecnú legitímáciu na strane žalobkyne, avšak napriek tejto skutočnosti zmluvu o postúpení pohľadávky nepredložil, čo bolo jediným dôvodom podľa názoru oboch súdov k zamietnutiu pôvodne uplatneného nároku na úhradu nájomného s príslušenstvom. Preto výšku uplatneného nároku na náhradu škody žalobkyňa vyčíslila sumou 6.260,18 Eur, titulom sumy istiny nároku uplatneného v pôvodnom konaní a sumou 1.811,50 Eur (suma trov pôvodného konania, ktoré by neboli vznikli v prípade úspechu uplatneného nároku).

3. Právne žalobu žalobkyňa zdôvodnila podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 373 zákona č. 513/1991 a podľa zákona č. 586/2003.

4. Súd prvej inštancie vo veci aplikoval ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vysporiadal sa s námietkou premĺčania vznesenou počas konania žalovaným. V odôvodnení súd prvej inštancie k vznesenej námietke premĺčania prihliadol i na uplatnený prostriedok procesného útoku žalobkyne poukazom na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby, konkrétne jeho ust. § 8, podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premĺčaniu alebo k ich zániku práva v čase od účinnosti tohto zákona do 28. 02. neplynú. Súd konštatoval, že § 8 písm. a/, podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premĺčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do dňa 28. 02. 2021 neplynú, bolo do zákona č. 62/2020 Z. z. zakomponované zákonom 9/2021 Z. z. zo 14. 01. 2021, ktorý nadobudol účinnosť odo dňa 19. 01. 2021. Z tohto je zrejmý úmysel zákonodarcu vyjadrený v § 8 písm. a/ citovaného zákona, že lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromno-právných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práva na súde spočívali, resp. neplynuli v čase odo dňa účinnosti zákona č. 9/2021 Z. z., t.j. v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021. Napriek argumentácii zo strany žalobkyne, súd konštatoval, že tieto lehoty neplynuli počas obdobia 40 dní. Súd konštatoval, že s prihliadnutím na začiatok behu premĺčacej lehoty (25. 01. 2019) a prihliadnutím na dátum podania, resp. uplatnenia nároku na náhradu škody na okresný súd (12. 03. 2021), došlo k premĺčaniu uplatneného nároku na náhradu škody žalobkyňou. K tejto skutočnosti dospel súd na základe výpočtu: pre rok 2019 á 365 dní mínus 25 dní, celkový počet dní 340; pre rok 2020 celkový počet dní 365, pre rok 2021 celkový počet dní á 71, keď ani jeden z rokov nebol priestupný. Celkový počet dní za hore uvedené roky odo dňa začatia behu premĺčacej lehoty do dňa podania samotnej žaloby, ktorou bol uplatnený nárok na náhradu škody, bol teda á 776 po odpočítaní á 40 dní, kedy premĺčacia lehoť na základe zákona č. 9/2021 Z. z. spočívala, je celková doba od začiatku behu premĺčacej lehoty do jej uplatnenia na súde á 736 dní, čo o 6 dní prevyšuje zákonodarcom stanovenú dobu premĺčania ustanovením § 106 OZ. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav súd žalobu žalobkyne zamietol.

5. Ďalej súd uviedol, že napriek rozčleneniu uplatneného nároku na náhradu škody na samotnú istinu, ktorá spočívala v nároku na úhradu nájomného, resp. zmluvnej pokuty v pôvodnom konaní 22C/25/2017 a nároku na náhradu trov konania v súvislosti s citovaným rozhodnutím vo výške á 1.811,50 Eur, súd konštatoval, že i čo sa týka príslušenstva pôvodne uplatneného nároku žalobkyňou v pôvodnom konaní vo forme trov konania, i o tomto nároku bolo meritórne rozhodnuté samotným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 01. 2019. Súd teda dospel k záveru, že i v časti uplatneného nároku na náhradu škody tvoriaceho pôvodne príslušenstvo priznanej istiny je tento nárok premĺčaný, nakoľko uznesenie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorým došlo k presnému vyčísleniu náhrady trov konania, bol len matematickým výpočtom už priznaného nároku.

6. O trovách súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a keďže bol žalovaný v konaní plne úspešný, tomuto priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/ Civilného sporového poriadku a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Má za to, že súd nesprávne dospel k záveru o premĺčaní jej nároku na náhradu škody. Uviedla, že je pravdou, že vo svojom vyjadrení zo dňa 16. 07. 2021 poukazovala na ust. § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z. z., podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premĺčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú. Významnou je skutočnosť, že hoci súd prvej inštancie správne konštatuje, že ust. § 8 písm. a/ bolo do zákona č. 62/2020 Z. z. inkorporované novelizáciou tohto zákona, zákonom č. 9/2021 Z. z., tak podľa názoru žalobkyne súd nesprávne interpretoval jeho znenie. Zákonodarca podľa názoru žalobkyne jasne ohraničil dobu neplynutia premĺčacích lehôt a vymedzil ho ako čas medzi účinnosťou zákona č. 62/2020 Z. z. (27. 03. 2020) a dňom 28. 02. 2021, preto som už vo svojom

vyjadrení k odporu žalovaného poukázala na to, že predmetný zákon nadobudol účinnosť dňom jeho vyhlásenia, t. j. 27.03.2020, a teda v období od 27.03.2020 do 28.02.2021 (teda takmer 11 mesiacov) premlčacia doba neplynula. Zo znenia prijatého zákona č. 9/2021 Z. z. nevyplýva, že by premlčacia doba mala spočívať odo dňa nadobudnutia účinnosti novely a účinnosti vloženého ust. § 8 písm. a/ do zákona č. 62/2020 Z. z., ale uvádza sa, že odo dňa účinnosti tohto zákona a týmto zákonom je zákon č. 62/2020 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť už dňa 27.03.2020. Žalobkyňa uviedla, že si je vedomá, toho, že zákaz retroaktivity je jeden zo základných právnych princípov demokratickej spoločnosti zaručujúci právnu istotu, avšak v tomto prípade zrejme aj pod vplyvom mimoriadnych udalostí a pod vplyvom mimoriadnej pandémie, k porušeniu tejto zásady zákonodarca pristúpil, pričom nemá vedomosť, že by nejaká oprávnená osoba napadla toto zákonné ustanovenie na Ústavnom súde, a teda pokiaľ je toto znenie platným právnym predpisom, je úlohou súdu toto rešpektovať. Zároveň platí, že ak by uvedený názor žalobkyne nebol správny, potom aj v tom prípade jej nárok v čase podania žaloby premlčaný nebol (a to ani v prípade prísneho aplikovania zásady retroaktivity), keďže: dňa 25.01.2019 je začiatok premlčacej doby; dňa 25.01.2021 by bol koniec plynutia premlčacej doby v prípade ak by nedošlo k vypuknutiu pandémie COVID-19; od 27.03.2020 platilo počas tzv. prvej vlny neplynutie lehôt do 30.04.2020 (35 dní) na základe ust. § 1 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z. z. (ktorý súd prvej inštancie zo žalobkyne neznámych dôvodov pri svojom rozhodovaní neaplikoval, hoci má pre posúdenie veci mimoriadny význam v prípade, ak sú tvrdenia ohľadne ust. § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. nesprávne), teda mocou zákona došlo k posunu dňa premlčania práva na deň 28.02.2021; od 19.01.2021, teda pred uplynutím „posunutej“ lehoty premlčania práva - platilo počas tzv. druhej vlny ďalšie neplynutie lehôt do 28.02.2021 (ďalších 41 dní) na základe ust. § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z. z., teda mocou zákona došlo k posunu dňa premlčania práva žalobkyne na deň 10.04.2021. Keďže žalobkyňa žalobu podala dňa 11.03.2021, jej nárok premlčaný nie je. Záverom žalobkyňa uviedla, že samostatný režim premlčacej doby pritom navyše zdieľa suma vo výške 1.060,50 Eur, ktorú uhradila v dôsledku pochybenia žalovaného titulom náhrady trov právneho zastúpenia v prvoinštančnom aj druhoinsťančnom konaní. Túto sumu uhradila dňa 24.05.2019, a teda aj bez mimoriadneho predĺženia premlčacej doby by k premlčaniu môjho práva na náhradu škody v dôsledku uhradenia tejto sumy, došlo až dňa 24.05.2021. Navrhla preto, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že podanej žalobe vyhovie a uloží žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 8.071,68 Eur spolu s úrokom z omeškania a aby priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu.

8. Odvolanie žalobkyne bolo doručené žalovanému dňa 24.12.2021 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril dňa 10.01.2022. Uviedol, že má za to, že konajúci súd správne aplikoval právnu úpravu vzťahujúcu sa k plynutiu premlčacích dôb a jeho rozhodnutie považuje za vecne správne. Žalovaný zároveň zvýraznil, že samotná žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že s ním ako právnym zástupcom nikdy nekomunikovala a žiadne doklady k jej zastupovaniu mi neodovzdala. Žalobkyňa sa taktiež nevedela vyjadriť akú odplatu za postúpenú pohľadávku zaplatila kedy a akou formou. Žalovaný zároveň poukazuje na ďalšie dôvody zamietnutia žalobného návrhu tak, ako boli vznesené v doručenom odpore a pri výsluchu žalovaného na pojednávaní dňa 11.10.2021. Navrhol preto, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne bolo doručené právnenému zástupcovi žalobkyne dňa 12.01.2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

11. Žalobkyňa sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila k vyjadreniu žalovaného podaním zo dňa 13.01.2022. Uviedla, že žalovaný sa opomenul vyjadriť k podstatným skutkovým a právnym okolnostiam, na ktoré vo svojom odvolaní poukázala, najmä však ku skutočnosti, že ani žalovaný a ani súd prvej inštancie správne neaplikovali právnu úpravu týkajúcu sa prerušenia plynutia aj premlčacích lehôt plynule reagujúcu na vypuknutie a šírenie pandémie vírusu COVID-19. Opätovne zvýraznila, že súd prvej inštancie vybranú právnu úpravu neaplikoval na vec správne a dopustil sa tak vydania nesprávneho a platnej právnej úprave odporujúceho súdneho rozhodnutia. Ohľadom tvrdení žalovaného týkajúcich sa vzájomnej komunikácie „klient-advokát“ uviedla, že tieto samozrejme pravdivé nie sú, pričom ak by tomu tak i skutočne bolo, súd prvej inštancie sa žalobnou argumentáciou zaoberal iba v rovine premlčania,

resp. nepremlčania jej nároku a svoje rozhodnutie taktiež odôvodnil iba v tejto rovine. Žalobkyňa zotrvala na svojom názore prednesenom v odvolaní, že ňou uplatnený nárok premlčaný ku dňu podania žaloby na príslušnom súde ani čiastočne nebol a s aplikáciou opačného názoru a jeho právnym podložením sa ako žalovaný, tak ani súd prvej inštancie ku dostatočne, resp. vôbec nevysporiadali.

12. Vyjadrenie žalobkyne učené prostredníctvom jej právneho zástupcu bolo doručené žalovanému dňa 13. 01. 2022.

13. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

14. V dôsledku odvolania žalobkyne krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Po oboznámení sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, jeho odôvodnením, viažucim sa k meritórnemu výroku, odvolací súd na základe podaného odvolania žalobkyne voči rozsudku súdu prvej inštancie, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP dospel k záveru, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje, pričom súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah podaného odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní žalobkyne odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie dôvodné nie je a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Po preskúmaní veci súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

18. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti vo veci samej, vrátane závislého výroku o trovách konania, tak aj v časti odôvodnenia, pričom zároveň v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

19. V prejednávanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu premlčania, po tom čo sa premlčaním zaoberal v dôsledku námietky vznesenej žalovaným pri prvom úkone, ktorý mu patril. Súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok na náhradu škody posudzoval z hľadiska premlčania podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Súd prvej inštancie vo veci aplikoval ustanovenie o dvojročnej premlčacej dobe, pričom uvedená okolnosť právneho posúdenia nebola medzi sporovými stranami sporná a nie je ani v odvolaní namietaná. Vzhľadom na vyjadrenie a procesnú obranu žalobcu, týkajúcu sa okolností spočívania premlčacích dôb, súd prvej inštancie vo veci aplikoval i ust. zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatrenia súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby, pričom súd pristúpil k aplikácii ust. § 8 vyššie uvedeného zákona, ktoré ustanovenie sa stalo súčasťou zák. č. 62/2020 Z. z. až jeho novelizáciou zákonom č. 9/2021 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť odo dňa 19. 01. 2021.

20. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu v jej účinnom znení.

21. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že nárok na náhradu škody žalobkyňa odvíja od rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 22C/25/2017, ktorý v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11Co/250/2018-107 zo dňa 13. 12. 2018 nadobudol právoplatnosť dňom 24. 01. 2019. Zákonná dvojtročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody tak, ako správne uviedol súd prvej inštancie, začala (žalobkyňa) plynúť dňom nasledujúcim, t. j. dňa 25. 01. 2019 a koniec premlčacej dvojtročnej doby by pripadol na deň 25. 01. 2021.

22. Dňa 27. 03. 2020 nadobudol účinnosť zák. č. 62/2020 o niektorých mimoriadnych opatreniach súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby, ktorý v § 1 ustanovil, že lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromno-právnych vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k ich zániku práva

a) v čase od dňa účinnosti tohto zákona do 30. 04. 2020 neplynú,

b) ktoré uplynuli po 12. 03. 2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr, ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

23. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 62/2020 Z. z. o mimoriadnych opatreniach v justícii v súvislosti s COVID - 19 časť opatrení zavádzaných vyššie uvedeným zákonom je koncipovaná ako opatrenia dočasného charakteru, pričom ich dočasnosť je daná dátumom, do kedy sa uplatňujú. Navrhované opatrenie upravené v § 1 zák. č. 62/2020 (citované vyššie), má za cieľ v písm. a/ dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca apríla 2020 plynúť a v písm. b/ navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré uplynuli v čase od 12. 03. 2020 do dňa účinnosti predkladaného zákona, t. j. v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov. Predkladateľ mal za to, že uvedené opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez toho, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie je zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t.j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka.

24. Z dôvodovej správy ďalej k § 2 vyplýva, že na rozdiel od úpravy v § 1 ktorá sa zameriava na hmotno-právne lehoty, ustanovenie § 2 ods. 1 sa zameriava na procesné lehoty na strane účastníkov konania a strán v konaní ktoré sú ustanovené zákonom (najmä procesné predpisy) alebo určené priamo súdom na vykonanie určitého procesného úkonu. I v týchto prípadoch platilo, že tieto lehoty nebudú do 30. apríla 2020 plynúť. Predkladateľ od uvedeného opatrenia očakával zníženie náporu, resp. tlaku na účastníkov konania či strán v konaní prichádzať na súd alebo do priameho styku so svojim právnym zástupcom.

25. Z uvedeného znenia § 1 Zák. č. 62/2020 ako i z dôvodovej správy vyplýva, že uvedené upravuje prípady, kedy v čase vrcholiacej pandémie vírusu COVID - 19 bola pre celospoločenskú situáciu vyžadujúcu obmedzenie mobility obyvateľstva, sťažená možnosť uplatňovať právo na súde, bola podstatne obmedzená dosiahnuteľnosť advokátov a sťažená možnosť vykonania porady občana s advokátom a následného uplatnenia práva na súde, preto sa uvedená situácia nevzťahovala na plynutie všetkých premlčacích a prekluzívnych lehôt všeobecne, ale len tých, ktoré by uplynuli v čase vrcholiacej pandémie, v čase ktorý bol predmetným právnym predpisom i vymedzený. Uvedené vyplýva i zo samotného znenia § 1 Zák. č. 62/2020 „uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva“ a uvedenému zmyslu a výkladu zákona svedčí i znenie § 1 písm. b/ zák. č. 62/2020 Z.z., ktoré upravuje, že lehoty ktoré uplynuli po 12. marci do dňa účinnosti tohto zákona (t. j. ktoré by uplynuli medzi 12. marcom a 27. marcom 2020) sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

26. Nemožno preto akceptovať názor žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu prezentovaný v odvolaní, že v zákonom vymedzenom časovom období (od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 alebo dokonca od 27. 03. 2020 do 28. februára 2021) zo zákona spočívali všetky premlčacie doby „en bloc“, ktoré boli počas trvania platnosti a účinnosti zákona v behu, ale uvedená úprava sa vzťahuje len na tie prekluzívne a premlčacie doby, ktoré by vo vymedzenom období uplynuli. Správne teda súd prvej inštancie neaplikoval na prejednávajúcu vec ust. § 1 Zák. č. 62/2020, keď koniec premlčacej doby v súdnej veci by pripadol na deň 25.01.2021.

27. Dňom 19. 01. 2021 nadobudol účinnosť Zákon 9/2021 Z. z., ktorým sa novelizoval Zákon 62/2020 Z. z., ktorý za § 7 doplnil § 8 až 10, ktoré znejú: § 8 Zák. č. 9/2021 Z. z. lehoty ustanovené právnymi

predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, po a/ v čase o do dňa účinnosti tohto zákona do 28. 02. 2021 neplynul, b/ ktoré uplynuli po 31. 12. 2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr ako za 30 dní od nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

28. V prejednávanej veci dvojročná premlčacia doba podľa ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňom 25.01.2019 a posledný deň premlčacej doby by pripadol dňa 25. 01. 2021. Premlčacia doba plynula v predmetnej veci nepretržite odo dňa 25. 01. 2019 až do momentu nadobudnutia účinnosti Zák. 9/2021 Z. z, ktorým sa novelizoval Zákon 62/2020 Z.z. a priamo na uvedenú situáciu sa vzťahovalo ust. § 8 písm. a/, podľa ktorého lehoty na uplatňovanie práva na súde uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu v čase od 19.01. do 28. 02. 2021 neplynú. Dvojročná premlčacia doba tak dňom 19. 01. 2021 spočinula, prestala plynúť, pričom do jej uplynutia (do 25.01.2021) zostávalo 6 dní premlčacej doby. Uvedená zostávajúca premlčacia doba v rozsahu 6 dní začala opätovne plynúť v zmysle znenia zákona po 28. 02. 2021, t.j. 01. 03. 2021, pričom pričítaním zostávajúcich 6 dní z dvojročnej premlčacej doby bol posledným dňom dvojročnej premlčacej doby 06. marec 2021. Úkon uplatnenia práva na súde uplatnený po uvedenom dátume, t.j. po 6. marci 2021 je potrebné označiť za úkon uplatňujúci už premlčané právo.

29. Z uvedeného dôvodu bol záver súdu prvej inštancie vecne správny, i keď súd prvej inštancie posledný deň plynúcej dvojročnej premlčacej doby i s prihliadnutím na spočívanie premlčaných lehôt určil a odôvodnil v bode 15 odôvodnenia rozsudku iným spôsobom, avšak k určení dátumu posledného dňa na uplatnenie práva dospel zhodne ako súd odvolací. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba žalobkyne v prejednávanej veci bola na Okresnom súde v Žiari nad Hronom podaná dňa 12. 03. 2021, i odvolací súd konštatuje, že nárok ňou uplatňovaný je premlčaný.

30. V tejto súvislosti a pre úplnosť je nutné uviesť, že pokiaľ právny zástupca žalobkyne uvádza, že žaloba o náhradu škody v súdnej veci bola podaná dňa 11. 03. 2021, pričom zo súdneho spisu vyplýva dátum podania žaloby na okresného súdu dňa 12. 03. 2021, uvedená skutočnosť je bez zásadného významu, nakoľko právo na náhradu škody žalobkyne uvedeným titulom bolo možné v rámci dvojročnej premlčacej doby uplatniť do 6. marca 2021 najneskôr. Súd prvej inštancie tak správne dospel k záveru o premlčaní žalobou uplatneného nároku a žalobu z uvedeného dôvodu správne zamietol.

31. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobkyňa okrem iného tvrdí, že samostatný režim premlčacej doby navyše zdieľa suma vo výške 1.060,50 Eur, ktorú uhradila v dôsledku pochybenia žalovaného titulom náhrady trov právneho zastúpenia v prvoinštančnom i druhoinsťančnom konaní, keď uvedenú sumu uhradila dňa 24. 05. 2019, odvolací súd v doplnujúcom uvádza, že samotná úhrada (zaplatenie) trov konania na základe súdneho rozhodnutia ukladajúceho žalobkyňi takúto povinnosť nie je momentom, od ktorého by začala plynúť premlčacia doba osobitne ale i v danom prípade uhradené trovy konania predstavujú pre žalobkyňu nárok na náhradu škody a je potrebné postupovať podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa keď sa poškodený dozvie o škode a o tom kto za ňu zodpovedá. Žalobkyňa sa o škode, t.j. o bezúspešnosti uplatnenia práva v súdnom konaní a i uloženej povinnosti zaplatiť trovy konania dozvedela nepochybne z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22C/25/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 11Co/250/2018 - 107 zo dňa 13. 12. 2018, konajúceho ako súdom odvolacím, keď uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť, tak ako už bolo uvedené vyššie, dňom 24. 01. 2019 a premlčacia doba začala žalobkyňi plynúť dňom 25. 01. 2019. Z uvedeného rozhodnutia bolo žalobkyňi najneskôr nadobudnutím právoplatnosti zrejmé, (teda ako poškodená sa dozvedela o škode samotnej i o tom, kto za ňu zodpovedá), pričom zodpovednosť za uvedené pričítala právnomu zástupcovi, ktorý ju zastupoval ako stranu v konaní v súdnom spore, v ktorom bola neúspešná. Preto i napriek vnesenej odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že i suma uhradená titulom náhrady trov právneho zastúpenia predstavuje pre žalobkyňu vzniknutú škodu a zdieľa rovnaký právny režim i v otázke premlčania ako ostatná uplatnená časť nároku, a preto záver o premlčaní nároku, pokiaľ bol tento na súde uplatnený po 6. marci 2021, sa vzťahuje i na sumu predstavujúcu vyplatenú náhradu trov právneho zastúpenia pôvodného súdneho konania.

32. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti v meritórnom výroku I. potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

33. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Keďže žalobkyňa na základe uplatnenej žaloby nebola úspešná ani v časti, celý procesný úspech je potrebné pričítať žalovanému, ktorému v súvislosti s konaním trovy preukázateľne vznikli. Súd prvej inštancie tak správne postupoval po vyhodnotení celkového procesného úspechu v konaní žalovaného podľa ust. § ods. 1 CSP a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, t. j. v celom rozsahu. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v závislom výroku II. o trovách konania.

34. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. §. 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobkyne, táto nebola úspešná ani sčasti, keď odvolací súd nevyhodnotil odvolanie ako dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Žalovanému tak prináleží procesný úspech v odvolacom konaní v celom rozsahu, pričom k odvolaniu žalobkyne sa žalovaný i vyjadroval, a teda v súvislosti s vedením odvolacieho konania žalovanému trovy vznikli. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd uložil žalobkyni ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní v celom rozsahu povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti nadobudnutia uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

35. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu odvolacieho súdu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).